

VOSELSKÉ LISTÍ

ČÍSLO 13 / PROSINEC 2024

Vážení spoluobčané, milí sousedé, přátelé,

právě držíte v ruce další číslo našeho, vesnického časopisu Listí. Proč je možná trochu jiné, než čísla předchozí, hned vysvětlím. Naše dlouholetá redaktorka Slávka Wróblová ohlásila počátkem léta odchod z této pozice z pracovních a kapacitních důvodů. Rozrostla se její hlavní pracovní náplň a to vyžaduje stále více času.

Paní Wróblová vytvářela časopis pro obec od roku 2017 a celkem sestavila deset čísel, včetně autorství některých fotografií, článků a rozhovorů. Ve spolupráci s panem Václavem Mrázkem připravovala obsah jednotlivých čísel a spolupracovala s grafičkou na výsledné podobě časopisu. Některá z čísel od roku 2020 napsala sama. Za tuto, někdy i komplikovanou práci, jí patří obrovské poděkování. Nejen od vedení obce, ale především od všech čtenářů.

Děkujeme a přejeme jí hodně zdaru v jejím hlavním zaměstnání.

Ale spolupráce s obcí zcela nekončí. Paní Wróblová má od roku 2021 ke svému hlavnímu úvazku ještě obecní kroniku. Připravuje veškeré podklady, sbírá informace a fotí, aby každé důležité dění v obci bylo zaznamenáno pro příští generace.

Obecní kronika může být sice již dnes vedena v digitální podobě, ale kronikářka, stejně jako dříve náš dlouholetý kronikář pan Václav Mrázek, trvá na ručně psaném záznamu. Takže o dlouhých zimních večerech píše ručně, což mimochodem není vůbec jednoduché. Předchozí díl kroniky se zaplnil s koncem roku 2020. Dle doporučení pana Mrázka jsme nechali vyrobiť novou knihu u kniháře pana Hodného mladšího z Týna nad Vltavou. V zadání bylo, ať je krásná a vydrží mnoho let. A jaké pak bylo překvapení. Přišla kronika opravdu reprezentativní, obrovská, těžká, vázaná v kožených deskách a sametovém obalu. Při zápisu je třeba listy různě podkládat a psát téměř ve stoje...

Ale zpět k časopisu Listí. Bylo třeba najít náhradu. Někoho stejně zapáleného, který by dělal tuto práci s radostí pro sousedy, a mohl tomu věnovat nezištně svůj volný čas. První na koho jsem pomyslel, byla vnučka pana Mrázka - naše velice šikovná knihovnice. Nakonec by tato funkce zůstala vlastně v rodině. Oslovil jsem tedy Ivu Marešovou, která překvapena váhala, ale nakonec souhlasila. Avšak s podmínkou, že by chtěla (potřebovala) pomocníky. Společně jsme přemýšleli, koho dalšího oslovit, aby na to nebyla

sama. Proběhlo několik informativních schůzek, vystřídal se několik potenciálních zájemců o tvorbu časopisu, konzultovali jsme postupy i se zkušenějšími z okolních obcí. Postupně vznikla skupinka ochotných sousedů, můžeme jí říkat „redakční rada“, která je otevřena dalším zájemcům. Ta musela ve velice krátké době necelých dvou měsíců připravit, napsat, vyzvat k napsání příspěvku další a pak sestavit celý obsah.

V čase psaní tohoto úvodníku, necelých čtrnáct dnů před uzávěrkou, má již „rada“ za sebou pořádný kus práce. Je připravena náplň celého tohoto čísla, ladí se a korigují jednotlivé příspěvky, čeká se na opozdilce. Ač jsou všichni v této branži amatéři, snaží se o co nejlepší výsledek a těší se na první nové číslo. A to budete již posuzovat vy, čtenáři.

Jak jsme si řekli již na začátku, náš časopis je vesnický, připravují ho lidé ze vsi pro své sousedy a jeho obsah reflektuje především dění v obci, přibližuje výjimečné aktivity některých našich sousedů a dává prostor k vyjádření v podstatě každému, kdo o to projeví zájem. Proto jsme neuvažovali o zveřejňování například reklam, nebo křížovek na úkor prostoru pro obecní věci.

Jak všichni zjišťujeme, práce je to časově náročná, mnohdy i psychicky, zvláště když všichni mají svá zaměstnání a názory se leckdy různí.

Náplň tohoto premiérového čísla je rozmanitá a opravdu pestrá. Není divu, vždyť až takhle pohromadě si uvědomíme, jak bohatý kulturní a zábavný program si v naší obci dokážeme společně připravit. Velice potěšitelné a povzbuzující jsou především všemožné aktivity mládeže i těch úplně nejmenších, ať už jsou u hasičů, nebo ve sportovním klubu. Samozřejmě bez nezištné podpory rodičů by to nebylo možné. Při rozhodování o výstavbě kabin sportovního klubu měla právě největší váhu podpora naší aktivní mládeže.

Bývá zvykem, že v úvodu zimního čísla se hodnotí aktivity obce – zastupitelstva – uskutečněné projekty, investiční akce. Vzhledem k popsáným skutečnostem je tentokrát úvodník trochu jiný. Přesto o největší letošní investici – výstavbě kabin Sportovního klubu, se píše na jiném místě a to z pera nejpovolanějšího – šéfa hlavního uživatele.

Chtěl bych také upozornit na osobní vzpomínku z pera Slávky Wróblové na paní Marii Vackovou, na kterou stále s láskou vzpomínáme.

I přes informace o aktivitách napříč rokem je toto číslo poznamenáno především vánoční atmosférou, vždyť také vychází během adventu. Přejeme Vám všem krásné počtení, klidný vá-

noční čas strávený se svými blízkými a pevné zdraví i v příštím roce. A třeba se potkáme při tradičním zpívání koled v kapli před půlnocí o Štědrém večeru nebo na Novoročním výletě...

Bohužel, nakonec přišla velice smutná zpráva. Ve věku nedožitých osmdesátých druhých narozenin nás v neděli 17. listopadu opustil náš kamarád a čestný občan obce Úsilné Petr Anderle

Ale tím to ještě neskončilo, v úterý 19. listopadu nás opustil ve věku devadesáti pěti let pan Václav Mrázek. S ním jsme ještě stačili oslavit 11. října jeho devadesáté páté narozeniny.

Vypadá to, jako by se „kluci“ domluvili...

Již také 25. ledna zemřel ve věku nedožitých osmdesátých čtvrtých narozenin pan Augustin Sobotovič. Zapálený propagátor pečení

Čestný občan Petr Anderle při své poslední návštěvě Voselna. (2023)

z Čeladné. Mimo jiné spoluautor (s panem Václavem Mrázkem) dvou knih o Úsilném, který nás vlastně napsáním divadelní hry Poslední nevěsta z Voselna v roce 2011 postavil před hotovou věc – v Úsilném musí vzniknout divadelní spolek. A tak se také stalo.

v klasické peci. Přítel, který si zamiloval Úsilné a lidi zde žijící, který nám pomohl vystavět naši obecní pec a který nás naučil s láskou péci. A dle jeho slov si u nás vychoval svého nástupce. Vzpomínka na tohoto vzácného člověka bude v příštím čísle.

• Pavel Kašpárek, starosta

Otevření nových kabin pro fotbalisty v Úsilném

Fotbalisté Úsilného mají k dispozici nové kabiny a technickou budovu. Slavnostní otevření nového zázemí fotbalového hřiště proběhlo za účasti zástupců klubu, obce a kraje v sobotu 12. října. Stavba nových kabin vyšla celkem na 14,5 milionu korun a sloužit bude nejen místním malým i velkým fotbalistům, ale také dobrovolným hasičům z Úsilného a v případě potřeby i k jiným obecním akcím.

První myšlenky a reálné diskuse o projektu stavby nových kabin začaly už v roce 2019 a na jejich základě byla v roce 2020 zpracovaná studie novostavby zázemí sportovců při fotbalovém hřišti ve spolupráci s panem architektem Ondřejem Synkem a studiem re:architekti. V průběhu roku 2021 byl zpracován stavební projekt a zahájeno stavební řízení na stavbu dvou budov a více než 100m přípojek na vodu a kanalizaci s tehdejší rozpočtem 10,5 milionu korun. Následovalo období hledání finančních prostředků a o dva roky později se podařilo získat dotaci ve výši 6,5 milionů korun z fondů Jihočeského kraje. Poté co nevyšly opakovaně pokusy o získání dalších potřebných prostředků u Národní sportovní agentury, povedlo se nakonec obci zajistit zbylé financování ze svého obecního

Stříhání pásky

Slavnostního otevření kabin se zúčastnili Tomáš Hajdušek, hejtman Martin Kuba, budějovická primátorka Dagmar Škodová Parmová, farář doktor Zdeněk Mareš, ředitelka SMO ČR Radka Vladyková a starosta obce Úsilné Pavel Kašpárek.

Naše fotbalové legendy

rozpočtu a na základě otevřené veřejné soutěže byl vybrán dodavatel firma VIDOX s.r.o., Český Krumlov, která předložila nejnížší nabídku na realizaci v celkové výši 14.5 milionu korun. V srpnu roku 2023 byly zahájeny první stavební práce, v červenci letošního roku proběhla kolaudace stavby a nyní je již stavba kompletně dokončena a od konce léta plně slouží svému účelu.

Původní termín slavnostního otevření v září překazilo počasí, takže nakonec slavnostní otevření nových kabin proběhlo až v říjnu. Bohatý program odstartovaly zápasy nejmenších fotbalistů společného týmu SK Úsilné/SK Nemanice proti SK Rudolfovo a také starší přípravky a žáků Úsilného a Nemanic. Na programu byla prohlídka kabin pro veřejnost a následovalo slavnostní stříhání pásky za účasti vedení obce, sportovců a zejména čestných hostů v čele s hejtmánem Martinem Kubou, primátorkou Českých Budějovic paní Dagmar Škodovou Parmovou, krajským náměstkem panem Tomášem Hajduškem, ředitelkou SMO ČR paní Rad-

kou Vladykovou, architektem panem Ondřejem Synkem, zástupcem dodavatele stavby a dalšími. Po přestřižení pásky pan farář doktor Zdeněk Mareš slavnostně požehnal novým kabinám a všem, kteří je budou v budoucnu užívat a na závěr akce proběhl exhibiční zápas legend a současných hráčů fotbalového klubu.

„Mám radost z každé návštěvy takových pěkných akcí, kde se můžeme přesvědčit, jak v praxi funguje a pomáhá obcím Krajský investiční fond, který jsme před čtyřmi lety zakládali. Ať vám tedy nové kabiny i celé toto zázemí dobře slouží,“ shrnul hejtman Jihočeského kraje **Martin Kuba**. Součástí nových moderních šaten pro domácí, hosty a mládež je samozřejmě i kompletní sociální zařízení, prostor pro rozhodčí, trenéry a také velmi pěkná klubovna a zázemí pro diváky. V objektu jsou také toalety pro veřejnost a hned vedle

kabin je umístěná technická budova, která bude využívána zejména jako zázemí k uskladnění strojů pro údržbu hřiště, náradí a další techniky nejen pro fotbalisty, ale i pro hasiče na jejich tréninky. Vzhledem k tomu, že se jednalo o opravdu velký projekt, dovolil bych si tímto na závěr ještě jednou jménem SK Úsilné a všech našich malých i velkých sportovců poděkovat jak zástupcům kraje za poskytnutou dotaci, tak hlavně zastupitelstvu obce Úsilné, které odsouhlasilo tuto velkou investici do sportovního zařízení v obci a zejména pak jmenovitě panu starostovi Pavlovi Kašpárkovi, bez jehož velkého úsilí a spousty práce nejen na přípravách projektu, ale i stavbě samotné, bychom takové moderní a pěkné zázemí fotbalového hřiště nebyli schopni vlastními silami v rámci fotbalového klubu zrealizovat.

• Luděk Fürst, předseda SK Úsilné

Legendsy v akci

Zápas mladých fotbalistů

Z pohádky do pohádky

Takové bylo letošní téma našeho pohádkového lesa, do kterého si s námi přišli užít krásné dopoledne babičky, dědečkové, maminky, tatínci, ale co je nejdůležitější, hlavně spousta dětí.

Pro ně jsme si my, pohádkové a kouzelné bytosti, připravily různé hádanky, paměťové i smyslové hry, ale také zkoušky fyzické zdatnosti, ve kterých si vyzkoušely jízdu na koni, dobývání hradu nebo třeba přikládání do pekelného ohně. Mezi jednotlivými stanovišti, při vyplňování tajenky, poznávaly stromy našich lesů, ze kterých si je nejprve vyzkoušel lesní hejkal.

Víme, že se na začátku cesty tvoří fronta a čekání je někdy dlouhé. My bychom ale chtěli, aby měl každý na hádanky i úkoly na stanovištích dostatek času a cestu si pořádně užil. Děkujeme všem za trpělivost a těšte se s námi na další lesní dobrodružství.

• Barbora Kubů

Princezna - Natálie Tesařová

Čert - Vít Drmota

Rytíř - Radek Doležal

Král - Radim Lehečka, princezna - Ema Lehečková

Víla - Lea Brůžková

Trpaslíci - Lukáš Lehečka, David Tesař

Vodník - Monika Hniličková

Hejkal - Barbora Kubů

Společně tvoříme pro děti pohádkový les

Vítězná Voselská Kaštaniáda

Letošní již 24. ročník nohejbalového turnaje s příznačným názvem „Voselská Kaštaniáda“, který se tradičně koná poslední sobotu v srpnu, přilákal do Voselna 8 tříčlenných týmů z širokého okolí.

Do roku 2014 se turnaj konal na hřišti Pod Kaštany naproti hospodě. Od tohoto místa získal turnaj i své jméno. Od roku 2015 se turnaj koná na našem multifunkčním hřišti se zázemím na přilehlém parkovišti, kde letos proběhl i večerní kulturní program.

I přes širokou propagaci turnaje formou plakátů vylepených v okolních obcích, zveřejněním na sociálních sítích, přímým oslovením stálých hráčů a týmů, nedorazilo tolik týmů a hráčů jako v předešlých letech. Tradičně však dorazili „staří mazáci“ z Nemanic a Borku, ale objevily se i zcela nové týmy a hráči. A po letech se opět podařilo dát dohromady „domácí“ mužstvo se dvěma hráči přímo z Voselna – Radimem Lehečkou a Honzou Piskáčkem.

A kdo letos zvítězil? Po mnoha letech se do finále probíjalo voselské mužstvo. Ve finále se utkalo s mužstvem Borku, které turnaj ovládlo v minulých třech letech. Po litém boji v odpolední výhni, kdy teplota atkovala 30 stupňů, nakonec zvítězilo naše

mužstvo! Přerušilo tak dlouho trvající sérii, kdy vítězila mužstva z okolí. Velká gratulace! :-)

Vyhlášení výsledků a předávání hodnotných cen se jako tradičně zhostil náš starosta Pavel Kašpárek za asistence bývalé hokejové legendy Motoru ČB Pepy Straky. První tři mužstva obdržela poháry s emblémem turnaje. Obdarován byl však každý zúčastněný tým (tedy nejen vítězové) něčím chutným pro zahnání hladu a žízně.

Speciální cena za nejlepšího hráče turnaje byla udělena Honzovi Piskáčkovi z vítězného týmu, pro kterého byl letošní turnaj debutem – doufáme, že ho uvidíme bojovat za Voselno i v dalších letech. Další speciální cena a zejména velké poděkování patřilo rozhodčímu turnaje Zbyňkovi Žlůvovi, který celý den na pražícím slunci dohlížel na regulérnost hry a správnost výsledků. Kromě ceny se i tak krásně opálil, aniž by musel za sluníčkem k moři. :-)

Po vyhlášení výsledků a rozdání cen pokračoval pro-

Společné foto všech hráčů a organizátorů turnaje

gram večerním vystoupením známé česobudějovické skupiny Fiesta. Tato kulturní akce přitáhla velké množství lidí, a to nejen z Voselna. A to je jen dobře, protože, jak sportovní, tak i kulturní akce se dělájí hlavně pro lidi! Všichni přítomní se jednoznačně shodli, že to opravdu stálo za to!

Důležitou a nedílnou součástí turnaje i večerní akce je bohaté občerstvení. Po celý den šla žízeň utišit lahodným pivem z budějovického pivovaru Budvar, které se opět čepovalo ve stylovém budvarském stánku. K zahnání hladu byl rovněž široký výběr od klasického jihočeského pikadoru, grilované klobásy a vepřové křovíčky až po hovězí gulášek, který jako tradičně připravil Radim Neužil mladší z Nemanic. A dle kladných ohlasů přítomných se mu letos obzvláště povedl! :-)

Podle hlavního organizátora a koordinátora celé akce Romana Božka mladšího je příprava a organizace celého turnaje rok od roku delší, složitější a náročnější zejména pokud je navíc spojen s večerní kulturní akcí jako letos. Bez pomoci řady dobrovolníků, kteří se během dne na chodu akce podílejí, by taková akce nebyla vůbec možná. Všem dobrovolníkům, kteří se jakoukoli měrou podíleli na chodu celé akce, patří velký dík! :-)

Radost po vítězném finálovém zápase

Poděkování patří také našemu starostovi Pavlovi Kašpárkovi, který drží nad turnajem dlouholetou záštitu. Podpora ze strany obecního úřadu je vždy klíčová, bez ní by se turnaj neobešel. Kromě významné finanční pomoci v podobě příspěvku na poháry a ceny pro hráče, poskytuje obec i materiální pomoc v podobě stanů, lavic, osvětlení atd. Rovněž propaguje tuto akci v obecním zpravodaji, rozhlase a dalších médiích.

A co nás čeká v příštím roce? V roce 2025 bude výroční 25. ročník turnaje. Ano, je to neuvěřitelné, ale již čtvrt století se bude ve Voselnu hrát turnaj v nohejbalu! Určitě se lze těšit na stejnou pohodovou atmosféru, která provází tuto akci od jejích počátků. Možná budou i nějaká překvapení - zejména spojená s večerním programem.

Nohejbalový turnaj ve Voselnu je nejen pro hráče samotné, ale i pro příjemné letní posezení místních i lidí z okolí u dobrého piva a jídla. Každý je proto vždy srdečně zván, ať už chce hrát, fandit nebo jen tak posedět.

– TM

Vyhlášení vítězů turnaje - Radim Lehečka, Štěpán Ryneš a Jan Piskáček

Jak jsme hráli divadlo nebo spíš, jak si na divadlo hrajeme?

Protože i tak se dá nazvat článek, který mi byl svěřen. Byť jako služebně nejmladší člen souboru si nejsem zcela jist, zda dovedu celou tu naši společnou šarádu obsáhnout! No, pokusím se.

Přátelé, je třeba začít tvrdě zkoušet a nacvičovat, nemůžeme si dovolit neúspěch jakkoli byla naše předchozí představení zdařilá, nesmíme usnout na vavřínech a zklamat naše věrné publikum. Asi takhle nějak zněla první slova našeho rejži „Geriho“ (Gerharda Vocílky) po předložení nových scénářů. Musím podotknout, že dva roky jsme spokojeně hráli Lucernu a naše nebo spíš moje mysl jen stěží dokázala přijmout fakt, že se bude muset probudit, na-

startovat, aktivovat, aby dokázala pojmout něco zcela nového, neznámého leč neodkladného. Ano, divadlo je řehole, ale zábavná řehole. A tak jsme začali tvrdě nacvičovat. Nacvičovat ano, ale kdy a kde a v kolik? Zkrátka kolotoč se mohl rozjet. Jako obvykle, bylo nejtěžší, aby všichni seděli na svých místech připoutáni řetízky a rejža mohl zmáčkнуть pomyslný knoflík. A tak se i stalo. Leč prvních pár čtených zkoušek poukázalo na fakt,

Premiéra divadelní hry *Dívka ze šantánu*

že tato nová hra, je svou stavbou, rozložitostí a pestrostí výměny postav a jejich prolínáním v průběhu představení zcela odlišná od předchozích.

„Rejžo, to bude těžký, vždyť je nás tady na jevišti v jednu chvíli asi dvanáct?!“ Co má ten, kdo zrovna netextuje jako dělat? Opět použiji s dovolení slova rejži: „Jste už zkušenější a protřelejší soubor a je třeba se šoupnout o level výš. Tak nejlíp hrajte!“

A tak jsme tedy hráli a zkoušeli a v bezesných nocích se učili a zase hráli a zkoušeli a domlouvali termíny zkoušek a tak stále dokola. Pomalu tři čtvrtě roku. No řeknu vám přátelé, bylo to pomalu o nervy.

Neboť když řekl rejža, na této zkoušce již notně podrážděn naší roztěkaností „dávejte si bacha na ty přesné nástupy!“ V tu chvíli v úplně jiném partu a v úplně jinou dobu vnikl na jeviště nejmenovaný kolega v myslivecké kamizole bohatého měšťáckého synka a hledal maminku! „Promiň, Láďo, musel jsem.“ Může si každý celkem slušně domyslet, co způsobil. Ne, nebojte, rejžu netrefil šlak, naopak odboural (uvedl v nezadržitelný smích) celý soubor včetně rejži, zkouška se tak zdařile již zcela bez nervů dobrala ke zdárnému konci, tuším do pozdních hodin se sklenkou něčeho lehčího?

A jak se nám ta naše taškařice povedla? I přes odložení premiéry a změny termínu vše kvůli podzimním chorobám, které nás klátily jako mouchy. To už musíš posoudit nejlépe ty náš náročný, pozorný a věrný divák. A jestli jsi byl opravdu pozorný divák, jistě ti na kulísách neunikly fotografie bývalých snad dokonce zakládajících členů našeho souboru. Manželů Tarabových a Jirky Šulce, kteří alespoň tímto způsobem byli s námi i s vámi při naší nové hře. Díky za vše, budeme se snažit pokračovat v načatém díle.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem kolegyním a kolegům i rejžovi a všem nejmenovaným lidem, kteří nejsou vidět, ale okolo divadla se točí, za trpělivost, vzornou spolupráci a zábavu chcete-li srandu, kterou dovedeme dělat na jevišti i mimo něj. A hlavně děkuji tobě, náš divák, že na naše představení opětovně a doufám, že i rád chodíš. Prosím nezapomeň – vše je jen hra a my ji pro tebe děláme s radostí, láskou, nasazením a hlavně pro zábavu.

• Víta Drmota – toho času dr. Přibík

Bára Kubů – farář

Petr Navrátil (Josef Neubauer)

Michal Přibík (Vít Drmota) a Gigi (Lea Brůžková)

Gabriela Přibíková (Šárka Fialová) a Generál Přibík (Pavel Kašpárek)

Z kašny teklo pivo aneb Svatováclavská pouť

Dne 27.–28. 9. 2024 se v naší vesnici konala již tradiční pouť. Bohužel plánované divadlo, které se mělo konat už v pátek, bylo z důvodu nemoci odloženo. Divadelní hra Dívka ze šantánu se hrála až 11. října.

V čele průvodu šel i oslík

S amotná pouť začala v sobotu ráno mší svatou a následovala oblíbená "sousedská snídane". Sešlo se tu jako vždy velké množství sousedů a jejich kamarádů z okolních vesnic. U připravených stolů a lavic se jedlo a pilo. Byly připravené - jednohubky, chlebíčky, polévky, sladké koláče, buchty a mnohé další. K dispozici byla káva, čaj a z kašny teklo pivo! K poslechu a tanci hrála kapela Invence. Lidé si užívali příjemného shromáždění každý po svém. Před dvanáctou hodinou se u kapličky začal řadit průvod. V čele šla kapela a za ní hned slavnostně nazzdobený oslík – kterého má naše obec ve svém znaku. Pak se pan starosta, zastupitelé obce, všechny

Děvčata z orientálního souboru Kleopatřičky

Soubor orientálních tanečnic Kleopatra

místní spolky a mateřská školka společně vydali za zvuků hudby vesnicí směr hasičárna a k areálu Pod Kaštany. Tady již bylo připravené občerstvení, labuť, řetězový kolotoč a další program pouti.

Jedno z překvapení pro děti byl přilet letadel s bonbóny nad fotbalovým hřištěm, kde dětský smích a radost byly vidět už z dálky.

Pak se rozběhl hlavní program. Vystoupily orientální tanečnice Kleopatry a Kleopatřičky pod vedením Jitky Keřkové a folklórní soubor Lučina pod vedením Gabriely Minkové.

I přes nepřízeň počasí se Pod Kaštany sešlo velké množství lidí. Děti zaujalo malování na obličeje, vyřádily se ve skákacím hradu, jako tradičně byl velký zájem o jízdu na oslíkovi a každé dítě si domů odnášelo nějakou balónkovou kreaci od Jury Magica.

Pro dospělé návštěvníky byla připravena prvorepubliková kavárna plná dortíků a voňavé kávy. Také mohli využít posezení pod Altánem v blízkosti fotovystavy, která zmapovala dění v naší obci od minulé pouti. Na výstavu použila Iva Marešová fotografie svého dědečka Václava Mrázka, Tomáše Fantyše, Tomáše Housky, Václava Kovandy a své vlastní. Jako vždy měla výstava velký úspěch.

Folklórní soubor Lučina

Malí fotbalisté v průvodu

Večer hrály k poslechu i tanci kapely Faraon a Fiesta. Úspěšně rozehrály všechny, kterým se ještě nechtělo spát.

Bylo to příjemné sousedské setkání a tak zase za rok na shledanou.

Den piva ve Voselnu potřetí

Letošní Den piva ve Voselnu byl poněkud komplikovaný. Ovlivnilo ho počasí.

Poprvé, když před původním termínem 14. září se spustily enormní lijáky, které nevěstily nic dobrého. Pořadatelé na Českokubudějovicku kulturní akce hromadně rušili nebo přesunuli na jiný termín. Zrušili jsme i náš Den piva. Protože naši pekaři měli naplánované pečení v obecní peci na 12. říjen, nabízel se tento náhradní termín.

Plakát jsme měli hotový už počátkem září, ale nestačilo jen přepsat datum. Nový termín totiž nevyhovoval všem, protože souběžně s naší obecní akcí se konal Ševětínský Oktoberfest, kam se chystaly dva pivovary. Nakonec

Posezení před altánem

ale přijely k nám. S organizací této obecní akce začínám zhruba tři měsíce před konáním. Podobných slavností se po celé re-

publice koná hodně, proto je důležité oslovit majitele pivovarů s předstihem. Někteří svou účast už slíbili jinde nebo mají i různá profesní setkání. Zvu k nám tak pět nebo šest pivovarů. Větší počet by byl už kontraproduktivní. Návštěvníci k zakoupené vstupence dostanou Pivní list. V něm si přečtou, jaká piva mohou ochutnat na čepu, jejich podrobnou charakteristiku a také informace o historii a produkci zúčastněných pivovarů, tedy spíše minipivovarů. Pivní list dokončují kvůli aktuálnosti těsně před akcí. V předchozích ročnících byla degustační sklenice s logem akce součástí vstupenky, letos poprvé si ji zájemci mohli zakoupit.

Českokubudějovická kapela Mustang Bluesride

Letošní Den piva se konal již třetím rokem. Inspirací k vzniku této akce byl samozřejmě Den vína ve Voselnu, který se letos v květnu uskutečnil už poosmé. V naší obci je i hodně pivařů. Mrzelo mne, že se pořád dohadují, zda je lepší Budvar nebo Plzeň, tedy Prazdroj. Proto jsem si řekla, že nastal čas ukázat jim i jiná kvalitní piva vařená z kvalitních surovin a s láskou. Nakonec se mi podařilo pozvat 6 pivovarů, které nabídli necelých 20 vzorků piv. Od firmy SAHM jsme se starostou vybrali degustační sklenice a nechali vypiskovat logo akce. Plakát se rodil tak trochu na koleně. Sklenice s logem byla hotová, kde ale vzít narychlo čerstvý chmel? Nakonec jsem ho zahlédla v metropoli na břehu Vltavy. Naaranžovala jsem ho do jakéhosi propletence a do něho jsme s kamarádem fotografem postavili sklenici. Z plechovky dovnitř nalili pivo z Normy (byl to

Pivo bylo výborné!

Náhodně projíždějící cyklisté neodolali a ochutnali

Budvar:). O zelené pozadí se postaraly keře v naší zahradě. Nikdy jsme nefotografovali půllitr plný piva. Nevěděli jsme, jak se při focení v protisvětle chová pěna i nalité pivo.

Pivovar z Hluboké dorazil i potřetí

Úvodní ročník navštívilo téměř 500 návštěvníků. O rok později byla návštěvnost obdobná, takže se nesmělý pokus o jakousi venkovskou slavnost piva změnil už v tradiční akci. Zatímco v předchozích dvou letech areál Altánu Pod Kaštany zalilo slunce a bylo hezké babí léto, letos bylo nevlídno. Chladné a větrné počasí možná odradilo některé návštěvníky, takže účast byla tak poloviční. Nicméně kapela Mustang Bluesride nabídla opět po roce pořádně horkou porci bigbítu. A ve spojení s čepovaným kvalitním pivem atmosféra potěšila každého, kdo se rozhodl strávit sobotu s dobrým chlebem, plackami, muzikou a pivečkem. • S. Wróbllová

Tak už i u nás v Úsilném máme Svatomartinské trhy

A to jedny z nejhezčích – letos již 2. ročník.

Jsem obdivovatel vzdělaných a šikovných lidí, kteří si plní své sny a představy a chtějí svůj um předávat dalším lidem pro radost, potěšení a inspiraci.

Jako první jsem zapojila „kavárnice“ (holky z naší ulice, co spolu dělávají zejména o pouti prvorepublikovou kavárnu), obvolala pár lidí a trhovců a 11.11.2023 jsme v 5 hodin ráno stáli připraveni v areálu Pod kaštiny s perfektně připraveným zázemím pro trhy a objednávkou 150 porcí pečených hus v naší peci, červeným zelím a knedlíkem. Ještě než jsme dali husy do pece, upekli jsme 50 bochníků chleba. Trhovců se sešlo asi 20 s různým sortimentem – med, kavárna, keramika, bleší trh, šály a čepice, bistro, dekorace, řeznictví, marmelády, čaje, šperky, domácí mýdla, košíčky, mlékárna, punč a samozřejmě mladé víno. V obležení bylo nejvíce víno, řeznictví, punč, bistro, keramika a naše okénko s výdejem zlatých a voňavých hus. Byla to vůně omamná, labužníci nám vraceli talíře vymetené, což je pro každou kuchařku nebo kuchaře ta největší pocta. Husy jsme totiž pekli v peci asi 10 hodin.

Podle pranostiky přijel v 11. hodin sv. Martin na bílém koni (v našem případě na hnědém), bohužel nepřivezl očekávaný sníh, zato pod pláštěm měl mladé

víno. Ten den hodně foukalo a kolem 12 hodiny začalo pršet. Byl to 1. ročník a my byli omámeni atmosférou a tím, jak se nám to povedlo. Řekli jsme si, že budeme v trzích pokračovat.

2. ročník byl 9.11.2024 opět s objednávkou 150 porcí hus. Bohužel to je maximum, co umí naše pec upéct, zájem o tuto pochoutku byl mnohem větší, než loni. Další prodejci svých produktů se k nám jen hrnuli. Rozšířili jsme i legendu o sv. Martinovi o žebráka a mluvené slovo. Bohužel i letos byl sv. Martin bez sněhu s ranní teplotou -1 stupeň. Slova chvály, že lepší husu jsme nejedli nebo, že naše trhy mají ohromnou atmosféru, jsme si užívali, jak se patří. Jak by taky ne, stoly byly nazdobené chvojnami a svíčkou, byla přiložena kartička s pár slovy o sv. Martinovi, víno se pilo ze skleniček, husy se jedli příborem z keramických talířů, voněl punč, káva a jiné dobroty. To tedy bylo něco!

Ač myšlenka trhů a odvaha je z jedné hlavy, potřebují trhy mnohem více lidí, bez kterých by to nešlo. Lidí, které pojí to, být spolu a spolu něco dokázat. A těm všem (oni přesně vědí, kteří to jsou a všichni jsou z naší obce) patří můj velký obdiv a dík za jejich čas a práci. Tak děkuji, přátelé a zase příští rok 8.11.2025.

– EMM

Již tradiční trhovci z Borku

Příjezd sv. Martina

Odlož mobil v knihovně

Letos se naše knihovna zapojila do projektu „Odlož mobil v knihovně“. Tuto akci organizoval Jihočeský kraj a ASEKOL.

Tato akce se uskutečnila od dubna do srpna 2024. Zapojilo se celkem 28 knihoven ve městech i v obcích. Akce spočívala ve sbírání starých mobilních telefonů a tabletů, které jim čtenáři přinesli. Za to mohli získat různé hodnotné ceny v podobě poukázek na nákup knih, naučných knih a volných vstupenek do některého z jihočeských muzeí. Celkem se vybralo 1200 starých mobilních telefonů v celém Jihočeském kraji.

Mezi nejúspěšnější v kategorii obce do 500 obyvatel byly knihovny v Úsilném a v Třebětících. V naší knihovně i v Třebětících se shodně vybralo 104 telefonů. A tak také každá z obcí obdržela výhru 5000 korun. Tu použijeme na nákup nových knih a na zajištění autorského čtení.

Hlavním smyslem celé této akce bylo upozornit na správné způsoby sběru a následnou recyklaci drobných vysloužilých elektrozařízení. Tyto věci stále řada lidí odhazuje nesprávně do směsného komunálního odpadu.

Sebrané mobilní telefony putují k odborné recyklaci, díky níž se řada surovin vrátí zpět do oběhu a nebude potřeba je nově vyrábět, ani těžit. V českých domácnostech jsou stále podle hrubých odhadů

Předání ocenění na Krajském úřadě

miliony nefunkčních přístrojů, lidé si je často schovávají „na horší časy“, ale už je nikdy nepoužijí. Čtenáři nám mimo jiné přinesli mobily, které se už čtvrtstoletí nevyrábějí nebo modely, jež ve své době vydržely na příjmu bez nutnosti nabíjení i více než týden, což se v současnosti jeví jako sci-fi.

Knihovny touto akcí také pomohly k odměně Přírodovědnému muzeu Semenec v Týně nad Vltavou. Z každého darovaného telefonu poputuje na podporu této osvětové instituce 10 korun.

Muzeum tedy obdrží celkem 12 000 korun.

• Ivana Marešová

Knihovnice Obecní knihovny Úsilné

Naše vítězná knihovna

VÝZVA

Budeme vám všem vděční za jakýkoliv váš podnět nebo alespoň trochu smysluplný článek o dění v naší obci. Přeci jen, nemůžeme být všude. Máte-li nějaký nápad, neváhejte se s námi podělit.

Podnikáme srdcem je název rubriky, ve které chceme představovat osobní příběhy místních podnikatelů. Chceme ukázat podnikání jako důležitou součást naší komunity.

Dorty dojímají i vzdorují gravitaci

Míša Smržová má velkou vášeň a také miluje výzvy. Říká, že ty ji posouvají dál. A vytváří nádherné dorty. A nejen ty. Zná ji z mnoha komunitních akcí v naší na život krásné vesnici. A znám ji jen s úsměvem. Mimochodem krásným a nakažlivým. Vypadá jako velký pohodář, i když má za sebou i dny z těch nejhorších. Povídaly jsme si nad mým amatérským štrůdlem a jejími neskutečně perfektními makronkami.

Ze zdravotní sestřičky na cukrářku je opravdu velký skok. Jak se to přihodí?

Teď už o tom mohu mluvit. Před dvanácti lety museli lékaři ukončit mé těhotenství v pěti měsících plodu. Byl to takový šok, z kterého jsem se dostávala hodně těžko a dlouho. Nejdřív jsem se vrhla na háčkování. U toho se dá taky krásně vypnout mozek, protože ho zaměstnáš něčím jiným. Pak jsem upekla svůj první dort pro synovce. Do té doby jsem dělala doma dorty spíše zdravé a aby chutnaly, ale tentokrát jsem chtěla, aby byl i hezký.

A co to bylo za dort?

K narozeninám kluka přece Spiderman. :-)

Jak jinak. Ale od prvního dortu pečeného doma jsi ušla další kus cesty.

Musela jsem si udělat rekvalifikaci, abych mohla oficiálně péct pro druhé. A před sedmi lety jsem založila vlastní dortové studio Adanto.

Na tvých webových stránkách vidím opravdu nádherné dorty, které mají zkrátka šmrnc. Kde se to v tobě bere?

Sice jsem studovala zdravotní školu, ale měla jsem i v mládí výtvarné sklony. Zkrátka mě baví tvořit, vymýšlet novinky. Nejvíc mě baví, když je přede mnou něčím netradiční úkol. Například když mi zákaznice přinese kreslený obrázek zvířátka, které chce mít. A já ho začnu dělat trojrozměrně. Taky mě baví, když si dort namaluje sám dětský oslavenec. Baví mě tedy 3D dorty, musím vymyslet konstrukci, je tam i kus matematiky.

Vím, že sleduješ cukráře ze zahraničí. Jaké trendy teď frčí?

Vzdušné a až levitující dorty. Lehkost v chuti i ve vzhledu. Také je moderní práce s dekorací. Pracuji s jedlým, ale i rýžovým papírem. Nejdříve se namočí, vypracuje se tvar, papír uschne a je ztvrdlý a dají se z něj dělat nejrůznější ozdoby. Raději mám ale jedlý papír, tvořím z něho dekorace květiny. Jsou lehké, vzdušné, a přesto pevné.

Já jsem absolutní amatér, ještě nemám ve svém pokročilém věku za sebou ani jeden dort. Kdybych teď chtěla začít, zkus mi dát rychlokurz.

Začni tím nejjednodušším. Babiččiným piškotem. Na jedno vejce lžice krupicového cukru a lžice hladké mouky. Bílek šlehat s cukrem, zašlehat pomalu žloutek, ručně vmíchat mouku. Z pěti vajec máš korpus.

Takhle to vypadá jednoduše, ale musí v tom být háček.

Neboj se. Předej troubu, peč pak na 150 stupňů cca 40 minut až hodinu (podle velikosti korpusu), nepoužívej horkovzduch a neotvírej troubu. Po vychladnutí zabal do alobalu a přes noc dej do lednice.

Dobře, mám tedy korpus. Ale co krém? Toho se bojíš asi hodně amatérů jako já.

A zase jdi nejjednodušší cestou. Dvě mascarpone a jednu šlehačku. Já rozmíchám mascarpone a přidám našlehanou šlehačku, to se mi osvědčilo, krém se nesrazí.

A pak už jen proříznout korpus, promazat a nechat do druhého dne. Do krému se může podle chutí přidat třeba ovoce, citron, čokoláda, podle fantazie a chuti. Bílkovomáslový krém je složitější, do toho bych tě zatím nepouštěla.

A co ty tvoje úžasné dekorace? Přijď ke mně na kurz. :-)

Beru tě za slovo. A jaké kurzy jsou v nabídce?

Například na makronky, tartaletky, modelaci figurek. Dělam kurzy i na přání klientů. Kdo chce dělat dorty, mělo by ho to bavit.

A tebe to pořád baví? Co ti přináší dělat pro nás sladká pokušení?

Není to pořád stejné. Přicházejí nová témata, mám radost, když mají klienti radost. Učím se stále, hlavně od mistrů ze zahraničí, to je nekonečná inspirace. Objevuji nové techniky, vzory, dekorace. Když modeluji, přestává můj mozek vnímat svět kolem a je to Relax. Dělam zkrátka práci, která mě moc baví.

A nemohu přejít otázku, co ty a Voselno? Jak se ti tady žije?

Moc dobře. Voselno je pulsující, kreativní a pospolitá vesnice, kde je ale zároveň i klid oproti velkoměstu. Naše děti žijí stále životy dětí.

Michaela Smržová

Narodila se v Praze, vystudovala střední zdravotní školu v oboru dětská sestra. V hlavním městě jako sestřička pracovala u Apolináře na novorozeneckém ARO. Je vdaná, má tři děti. Anetku, Adama, Tomáše. S manželem Jiřím žijí v Úsilném. Před sedmi lety založila dortové studio Adanto, odkud vycházejí mimo jiné originální designové dorty.

Volně, v partách, s kamarády, stále od bláta a šťastné. Máme mnoho společenských a komunitních akcí, kde je vždy zábava a veselo. Žijí tady lidé, o které se člověk může opřít, s kterými je mi dobře. Jsem tady šťastná.

• Alena Pancerová

Naše velká hasičská rodina

Sedm statečných a jejich šantánové tanečnice

Dohasná v Libníči

Jedeme na plný plyn

Nejen soutěže a tréninky jsou náplní našich setkání.

Historicky se náš sbor účastnil mnoha soutěží. Zprvu běhali jen muži, které časem doplnilo i ženské družstvo. Po krátké přestávce, kdy se naše hasičky staraly o nové přírůstky našeho sboru, jsme usoudili, že je čas založit dětské družstvo. V roce 2018 jsme do toho šlápli. Po náboru prvních malých soptíků základna čítala dvacítku dětí, což předčilo naše představy.

Nepřibrzdili jsme, naopak. V letošním roce již můžeme říct, že máme přes čtyřicet aktivních malých hasičů. Ti nás úspěšně reprezentují po celou zhruba čtyřměsíční soutěžní sezónu. Po vzoru žen, které dokázaly složit celý tým i fajn partu, je následovali muži. Na soutěže jezdíme již v zastoupení ve všech kategoriích - přípravka (3-6), mladší žáci (6-11), starší žáci (11-15), muži, ženy.

Toto léto děti získaly celkem 11 pohárů z 8 soutěží. Za což jim patří velké poděkování. Pozadu nezůstali ani dospělí, kteří šli vzorem mladší generaci a přivezli 10 pohárů. Nejen soutěže a tréninky v hasičském útoku jsou náplní našich setkání. Již třetím rokem se setkáváme v naší nové hasičárně koncem března na Noci s Andersem. Tu krom čtení a aktivit s kni-

hami provází soutěže, pečení buřtů, disko a přespání v nezvyklých podmínkách. K dalším ne-sportovním aktivitám patří dlabání dýní, podzimní dekorace. Naše děti se rády zapojují do úklidu obce při pravidelném svozu papíru a železa. Závěr sportovní sezóny ukončuje „dohasná“. Již druhý rok tuto událost prožíváme se spřáteleným sborem z Libníče.

Letos jsme 20. října vyjeli do jejich vsi, kde jsme sportovali a užili si i hodně legrace. Závěrem bychom chtěli poděkovat všem našim dětem za energii a nasazení pro hasičský sport. Na plný plyn by se nedalo jet bez podpory, trpělivosti a obětavosti rodičů. Těm patří obrovský dík. Za vším se skrývá také skvělá týmová práce trenérů.

• Kateřina Tesařová

Chvilka před útokem

Zapálení při útoku

Naše ženy útočí

Přátelství a podpora, krásná věc

Noc s Andersenem

Dýňování 25.10.

OPUSTILI NÁS

Růžena Hešíková

Václav Dvořák

Roman Kubal

Stanislav Hnilička

UŽ PATŘÍME MEZI VÁS

Mathias Berit

Sofie Oceláková
s bratříčkem

PALOUČEK – dětský soubor

Baví tě lidové písničky? Chceš se naučit folklórní tance nebo si jen tak zatančit a zazpívat pro radost? Chceš si hrát, vyrábět, naučit se třeba plést pomlázku nebo uvít věneček? Přijď k nám do Paloučku.

Kroužek je zdarma a je vhodný pro děti už od tří let. Potřebuješ s sebou jen boty na přezutí a dobrou náladu. Začít můžeš kdykoliv, i uprostřed roku.

Scházíme se každé pondělí od 18 h v sále ve staré hasičárně.

LUČINA – soubor pro dospělé

Folklórní soubor Lučina hledá nové členy. Není třeba umět folklórní tance, vše vás naučíme. Stačí jen chuť se učit. Věk nehraje roli, u nás může tančit a zpívat každý. Scházíme se jednou za 14 dní v pondělí od 19 h v sále ve staré hasičárně.

Další informace na telefonu 602 149 860 nebo na e-mailu leabruzkova@seznam.cz
Moc se na tebe těšíme. :-)

Malá velká žena

Marie Vacková * 9. 9. 1930 • † 1. 3. 2024

Kdysi jsem viděla v kině film Malý velký muž s Dustinem Hofmannem v hlavní roli. Netradiční western vyprávěl o muži malého vzrůstu s velkou duší. Po několika desetiletích jsem poznala malou velkou ženu. Ne na filmovém plátně, ale skutečnou. Malou ženu s velkým srdcem.

Psal se rok 2002 a já stávala na naší stavební parcele ve Voselnu. Po několika dnech mi z vedlejší zahrady zamávala drobná žena. Sešly jsme se u plotu a povídaly si. Pak jsme se potkaly na ulici a mne překvapila její výška. Sahala mi ani ne po ramena. Jak to? No, chyběl tam totiž ten velký taras u plotu, na kterém předtím stála.

Odjížděla tehdy na zájezd do Jižní Ameriky. Bylo jí 72, možná 73. My dostavěli dům a stali se s paní Marií Vackovou nejbližšími sousedy. „Vždyť tam nemáš žádný kytky,“ koukla přes plot. „Přijď, já ti nějaké dám. Když jsme se sem přistěhovali, tak mi sousedi taky dali sazeničky.“

Její zahrada byla magická. Jako novinářka jsem tehdy psala do floristických časopisů, ale ta skutečná zahrada, ta od srdce, byla vedle mne.

Zazvonil telefon. „Co děláš? Zajdi, přijď se podívat, co mi kvete.“ No, a tak jsme chodily její zahradou. Skoro u každé květiny mi řekla, odkud ji má. Zнала jsem všechny její rostliny a pravidelně viděla, jak po centimetrech a decimetrech rostou.

Pak jsme si v zahradě sedly do křesílek a pokaždé mi začala vyprávět o svých životních osudech.

Když jsem ji pak po letech přivedla do studia Paměti národa, aby mi na kameru odvyprávěla svůj životní příběh, mohla jsem si židli s ní vyměnit. Její životní peripetie bych totiž mohla po nespočtu našich společných sezení odvyprávět sama.

Narodila se v malebné šumavské vesničce Mlýny. Když jsem tam s ní a s mými rodiči, v podstatě jejími vrstevníky, poprvé přijela, spadla mi doslova brada. Na Šumavě jsem viděla leccos, ale tak malebnou vesničku v údolí s malou říčkou a roubenkami, to bylo fakt jako z pohádky. Tam jsem pochopila její fyzickou sílu, kte-

rou coby drobná žena měla. Do školy chodila do Onšovic. To byla taková vesnice nahoře nad údolím. Tam, pochopitelně, školáci šlapali pěšky. Když napadl sníh, tak cestu protáhlo spřežení s koňmi.

Život ve vesničce uprostřed drsné šumavské přírody nebyl před válkou, ani v ní, jednoduchý. Tatínek podobně jako spousta Šumaváků pracoval přes rok „ve světě“ u cirkusu. Maminka s Mařenkou a jejím bratrem byla dlouhé měsíce sama. Po měšťance začala Marie Vacková studovat ve Vimperku obchodní školu. Po čase se vdala a v letech 1969 až 1975 s manželem pobývala v Egyptě, kde její

muž pomáhal u Asuánské přehrady s dalšími Čechoslováky stavět mlýny na obilí. „Odjížděla jsem do Egypta, maminka plakala a tatínek, který s italským cirkusem Sarrazani projel Evropu, říkal s úsměvem: Jen jeď, v Egyptě jsem ještě nebyl.“ Když jsme si jednou spolu promítaly její diapozitivy z Egypta, nevěřicně jsem koukala, jak u Cheopsovy pyramidy, ani v Údolí králů a Luxoru, nebyli tehdy vůbec žádní turisté.

Po Egyptu se manželé Vackovi rozjeli v roce 1979 do další exotické země, do Sýrie. Mezitím si ve Voselnu vyhlédli parcelu a v roce 1978 začali stavět. „To jsme ještě viděli do lesa. Na návsi nebyly žádné asfaltové cesty. Provoz po silnici přes obec byl malý, vždyť tu lidé ještě jezdili s krávy.“ Když se po dvou letech vrátili na dovolenou, přibývaly ve vsi další domy a ulice. Zpět „ze světa“, jak paní Vacková říkávala, se vrátili v roce 1983. Plány na hezkou budoucnost v novém domě ale vzápětí přerušila smrt. Paní Vacková ovdověla. Vysadila tehdy na své zahradě jehličnany, které dneska přerostly i její dům.

Mít vlastní děti nestihla, o to víc měla ráda děti z Voselna. „Co děláte?“ volám jí takhle o Velikonočních, kdy už měla skoro devadesátiny. „Barvím vajíčka pro koledníky,“ odpověděla mi spiklenecky. Marie Vacková pracovala do svých 82 let, naposledy jako účetní našeho obecního úřadu. Jakou měla životní filozofii? „Víš, on má dneska každéj svoji pravdu. Ale nejdůležitější je, aby člověk zůstal

slušný, ohleduplný. Aby měl nějakou i vnitřní hodnotu, aby dokázal taky pomoci. Aby každý člověk zůstal člověkem. Dobrým člověkem.“

Nerada se fotografovala. „Vyfoť radši mou zahradu,“ říkávala. No, to ale netušila, že mobilním telefonem, který držím v dlani tím správným úhlem, se dá i fotografovat. A tak mám aspoň poslední fotku z jejích 93. narozenin. Ty další už spolu neoslavíme.

Kdybych byla zastupitelem, což nejsem a ani neuvažuji jím být, navrhla bych mezi těmi pamětními

deskami v obci tak nějak připomenout i malou ženu s velkým srdcem. Třeba po ní pojmenovat alej vysázenou nedaleko Normy. Paní Marie Vacková byla žena se „zeleňmá“ rukama. Vše, co vysázela, se ujalo. A protože máme v obci hodně mladých rodin s dětmi, naplánovala bych na zářijové výročí jejích narozenin takový piknik v trávě, kdy bychom si připili její oblíbenou becherovkou na zdraví nás všech a zamávali oslavenkyni tam nahoru. Na obláček...

• Stanislava Wróblová, kronikářka obce

Foto S. Wróblová

93. narozeniny nejstarší ženy v obci (2023)

Z archivu M. Vackové

Marie Vacková v Peru na Machu Picchu (2003)

Náš pětadevadesátník

Václav Mrázek

* 11. 10. 1929 • † 19. 11. 2024

Odešel jeden z největších voselských rodáků.

Pan Václav Mrázek byl nestorem voselského kulturního života. Jeho jedinečná aktivita a pracovitost nakazily vždy mnoho lidí. Kam vešel, tam se rozhostila pozitivní nálada a zvláštní energie.

Stál u zrodu folklórního souboru Lučina, vedl dětský soubor Palouček a hrával divadlo. Byl zakládajícím

členem sportovního klubu a založil Dětské dny radosti. 55 let pracoval jako knihovník v Obecní knihovně, působil jako šéfredaktor časopisu Voselské listy. Dlouhých 45 let psal naši kroniku. Po celý svůj život fotografoval dění a proměny rodné obce a fotografie každoročně vystavoval na obecních akcích.

Byl to krásný a naplněný život. Stále se snažil být aktivní, i když zdraví již tolik nesloužilo. Rád na internetu

sledoval aktuální události v naší zemi i ve světě. Bavilo ho dívat se na různá sportovní klání v televizi, ale nejraději pracoval venku u svých slepiček. Těšilo ho každé setkání s lidmi.

A jeho recept na dlouhověkost? Dělejte, co vás baví, posílíte tím své zdraví!

• Ivana Marešová, vnučka

Vnaší vsi je hodně šikovných dětí, které bychom vám postupně chtěli představovat. Jejich píle a odhodlání se může stát inspirací i pro ostatní. Protože, každý talent si zaslouží být oceněn a sdílen. Podělte se tedy s námi o jejich příběhy.

Eliška Karasová

15 let / HOUSLE

Rozhovor s Eliškou rozhodně nebyl na pět minut. Šla jsem za Eli původně jen kvůli houslím, ale nakonec jsme se dostaly na spoustu jejích dalších aktivit.

Eliška hraje na housle od svých sedmi let. Začínala v českobudějovické ZUŠ, tzv. Jeremiáše. S hrou pokračuje i na ZUŠ v Prachaticích, kde zároveň studuje Střední pedagogickou školu – obor „Předškolní a mimoškolní pedagogika“. Právě kvůli přijímacím zkouškám si přidala ještě klavír a na škole teď od ledna bude studovat navíc i hru na flétnu.

Doma si jen tak pro radost zahraje občas i na kytaru.

Jedno z prvních veřejných vystoupení bylo hraní při sázení obecní památní lípy u naší kašny v roce 2018. Tam

hrála nejen českou národní hymnu, ale také píseň Ach synku, synku, tehdy ještě společně se svou učitelkou hudby.

Když jsem se ptala na soutěže, Eliška řekla, že největším úspěchem pro ni je vlastně to, že si prostě může zahrát, podle not, i jen tak pro radost. A pak to, že může být součástí různých hudebních těles. Denně cvičí přibližně hodinu. Pokud se nevěnuje houslím, hudbu ráda jen tak poslouchá. Z vážné hudby teď „ujíždí“ nejvíce na Čtvero ročních období. Chvilku přemýšlela, které z nich má nejraději, ale nakonec prý mám napsat, že všechny jsou prostě skvělé a poslouchá je podle nálady. Ráda si také odskočí k trochu jinému žánru – rocku a punku. Takže Guns 'n Roses a Sex Pistols. Z těch českých

pankáčů má ráda Houbu a Fialky. Prostě hudba je Elišky život, a je jí vlastně jedno, jaký žánr.

Na internátu jí nejvíce chybí výzdoba pokoje, i bráskové a jejich hlučné chování – prostě je tam prý příliš velké ticho... Eliščin pokoj doma je velice inspirativní a kreativní, plný plakátů, fotek, kreseb, osobních vzkazů a památek. Ostatně kreslení je její další velká záliba. Její nesporný výtvarný talent ocenila i porota při Dětských dnech radosti. Talent očividně zdědila po tatínkovi, k tomu se hrdě hlásí

a na tatínkovy obrazy je velmi pyšná. Další velkou zálibou je divadlo – v Českých Budějovicích hrála v SUDu, což je studentský divadelní spolek. Na škole jí tak nejvíce baví dramata a jazyky. K němčině a angličtině by časem chtěla přidat i francouzštinu. V němčině už má za sebou i vítězství v několika kolech školních soutěží. Po škole by chtěla pokračovat dál na vysoké škole. Ale možná v jiném

oboru, a to kriminalistice. Protože pokud má nějaký volný čas, sáhne totiž ráda po knize, nejčastěji detektivce. Oblíbeným autorem je aktuálně Robert Bryndza.

Kdyby si musela vybrat zemi, kam by se přestěhovala, byla by to Anglie. V Anglii už byla a velmi jí tam baví architektura, hlavně gotika, a památky vůbec. Za velkou přednost považuje i anglické chladnější počasí. Ale co se týče jídla, tak to už prý tak slavné není. A tradiční fish & chips prý jsou nejlepší domácí. Ty ze stánků ji moc nenadchly.

Doma pak tráví čas nejraději s rodinou a pejsky. Zvířata jsou jí hodně blízká, jelikož při výběru studia střední školy zvažovala také veterinu. Ale pedagogická škola vyhrála. Její cíl je „naučit se učit“.

Filip Fürst

12 let / FOTBAL

Filip hraje fotbal od svých pěti let. Začínal na Bor-ku, odkud se vrátil zpátky do Voselna, aby poté přešel do Dynama v Českých Budějovicích.

Teď aktuálně hraje v kategorii U13 – mladší žáci. Je nadšený, že po nepovedených letech v loňské sezóně skončili šestí a teď zatím jsou na čtvrtém místě v tabulce. Hraje na pozici „střední zálož-
ník“.

Filipovým fotbalovým vzorem je francouzský útočník Kylian Mbappé a kdyby si mohl vybrat klub, kde by chtěl hrát, byl by to určitě Real Madrid.

Filip navštěvuje od šestého ročníku fotbalovou třídu na ZŠ Máj I. Škola ho baví a jednou

by chtěl studovat práva. Nejraději by zrušil matematiku a výtvarnou výchovu. Naopak by uvítal víc hodin dějepisu. Klasický strašák kluků, hudební výchova, je prý úplně v pohodě. Učí je totiž jejich fotbalový trenér. Jediným problémem je, že pokud někdo neumí například hudební skladatele, je jasné, že na tréninku to bude pár koleček navíc.

Tréninky mají 4x týdně a k tomu vedle běžného školního tělocviku ještě i jednou týdně plavání a posilování navíc. Na tréninku by klidně zrušil fyzické testy. Ty ho vůbec nebaví. Co ho naopak baví hodně je trénink střelby na bránu. Při hře za největší umění považuje vybrat si správný prostor na naběhnutí a nejtěžší pro něj bývá ubránit protihráče. Vzhledem k tréninkům a zápasům o víkendu už mu na žádné další aktivity nezbyvá moc času. Má-li nějakou volnou chvíli, rád le-
noší u televize nebo hraje Fifu na PS a překvapivě hraje s kamarády fotbal.

Země která ho hodně láká a kam by se chtěl podívat, je Amerika.

Šárka Lencová

12 let / TANEC

Šárka je talentovaná tanečnice. Tanci se věnuje závodně už sedm let. Začala v pěti letech v taneční škole MOVE 21, kde trénuje dvakrát týdně. Před závody pak mají ještě další tréninky a také často několikadenní soustředění. Na tancování ji kromě pohybu baví nejvíce skvělá parta a super trenéři. A taky kostýmy, protože k módě má Šárka hodně blízko a moc ji baví.

Její největším úspěchem je vítězství na mistrovství ČR v kategorii D2 děti v disciplíně disco.

Před závodem má obrovskou trému. Naštěstí je na trénincích učí i různé techniky, jak se trémy zbavit např. protahování, poskoky a pokřiky. Takže nakonec každý závod = velká zábava a obrovská nálož pozitivní energie.

Ráda také hraje divadlo. Dokonce společně s dalšími dětmi ze vsi sepsala a nacvičila hru Červená Karkulka, kterou režírovala. Aktuálně září jako paní Hrušková, v nové hře místního ochotnického spolku. Tady se podílí i na přípravě kostýmů.

S módou souvisí i její oblíbená země – Francie. Láká ji Paříž, kde by si chtěla prohlédnout Eiffelovu věž a projít si obchody.

Šárka by ve škole rozhodně zrušila matematiku, radši by měla víc výtvarky. Když má chvíli volnou, strašně ráda tvoří. Inspiraci čerpá hlavně na internetu.

O svém budoucím povolání má už jasno – chce se stát učitelkou v mateřské škole. Kdyby to náhodou nevyšlo, tak potom snad jediné hotelovka. A její největší láska? To jsou její pejsci – bernardýn Belinka a jezevčík Jessie. Při jejich venčení si vždy krásně odpočine a vyčistí hlavu.

• Lea Brůžková

Anketa Vánoce 2024

Kdybyste mohli na Vánoce naší obci darovat něco symbolického pro její rozvoj a budoucnost, co by to bylo a proč?

Pavel Kašpárek

Rád bych obci věnoval jenom spokojené občany, dobré sousedské vztahy a bohatý komunitní život. Alespoň v té míře jako doposud. A všem těm, kteří jej aktivně vytvářejí a účastní se ho, aby jim nadšení, zápal a radost vydržely ještě hodně dlouho.

Radek Doležal

Symbolicky bych naší obci daroval vřelé přátelství mezi občany, sounáležitost, ochotu si pomáhat a zapojovat se do aktivit naší obce. Přeji si, aby se i mladí lidé podělili o nové nápady a přispěli i oni svou energií.

Jiří Smrž

Naší obci bych daroval pivo-var se stylovou pivnicí. Protože kde se pivo vaří, tam se dobře daří, a kde se pivo pije, tam se dobře žije. Takový Voselský ležák 12 by zajistil dobrou náladu na každé obecní akci. Máme tady různá řemesla – pekaře, řezníky, zahradníky... Nový sládek by určitě dokázal všechny potěšit lahodným püllitrem dobrého piva a doplnil by naši sešranou partu.

Josef Neubauer

Co bych věnoval obci na Vánoce? Obci jako takové klid na jejím katastru, bez černých staveb, bez zátěže dopravou. Ale radši bych věnoval něco občanům obce Úsilné. A to jeden velký společenský dům, kde by se mohl rozvíjet další již bohatý společenský život. To by si opravdu zasloužili.

Jana Beritová

Kdybych měla dostatek prostředků darovala bych je na dokončení projektů, na které zatím nejsou. Je jich více, ale upřednostnila bych cestu K Pomníku a sklad se sálem, který by se mohl využít kulturně i sportovně. K Vánocům patří pohoda, klid, štěstí a zdraví, a to bych přála každé domácnosti.

Pavel Tříška

Rád bych dal každému občanovi naší obce možnost splnit si jedno přání, aby si každý mohl zlepšit něco, co mu v obci chybí nebo co by mu udělalo radost. Ať už by to byl klidnější provoz na silnicích, nebo třeba drobné úpravy kolem domu, každý by si mohl přát, co mu zpříjemní život. Takový dar by přinesl radost a spokojenost vlastně pro všechny.

Karel Wróbel

Co bych daroval obci? Asi kouzelnou bylinu s mocí kultivovat vzájemné porozumění a pochopení. Ale ta nikde neroste, a tak je to jen na nás, na nás všech bez rozdílu, jak se nám tady bude žít.

Marie Havránková

Obci bych darovala soudržnost, o které si myslím, že bude čím dál tím důležitější. Zejména v současné nesourodé době a světě. Aby se zde dobře žilo obyvatelům všech věkových kategorií, je nadále potřebné udržovat a podporovat běžnější záležitosti (komunikace, vybudování obecního skladu apod.), ale zároveň přemýšlet i do budoucna nad rozvojem obce, například postavením pár sociálních bytů. Jako symbol soudržnosti bych pak viděla dostavěné komunitní centrum na plánované zpevněné ploše v prostoru Pod Kaštany, abychom se u toho všeho mohli i dobře bavit a dále se rozvíjel komunitní a spolkový život v obci.

Radim Lehečka

Myslel bych v první řadě na děti, protože jsou naše budoucnost. Přál bych si, aby měly v naší obci stále hodně možností zažít chvíle plné smíchu, dobrodružství a přátelství. Chci, aby si děti z našeho Voselna odnesly vzpomínky na bezstarostné a šťastné chvíle, které je budou provázet celý život. A našim starším občanům bych rád daroval klidné místo k odpočinku a setkávání. Místo, na kterém by mohli zažívat mnoho šťastných chvil se svými blízkými. Myslím si, že takové propojení generací může obci přinést ještě více radosti a sounáležitosti.

Co nás čeká:

- 16. 12. Bella Musica** (ženský pěvecký sbor) – kaple sv. Václava
- 20. 12. Živý betlém** (ochotnické divadlo) – u kaple sv. Václava – 18 h.
- 24. 12. Sousedské vánoční zpívání v kapliče** – 23 h.
- 26. 12. Vánoční mše svatá** kaple sv. Václava – 10.30 h.

V novém roce to opět rozjedeme :-)

- 1. 1. 2025 Novoroční výšlap** – 13 h.
- 25. 1. Ples SK** – Hospůdka U Zdeničky
- 14. 2. Ples SDH** – Hospůdka U Zdeničky
- 22. 2. Vepřové hody** – stará hasičárna
- 1. 3. Dětský karneval – šibřinky** – Hospůdka U Zdeničky
- 22. 3. Obecní ples** – Borek
- 28. 3. Noc s Andersenem** – hasiči v hasičárně, MŠ
- 29. 3. Uklidme Voselno**
- 14. 4. Bella Musica** (ženský pěvecký sbor) – kaple sv. Václava – 18 h.
- 30. 4. Pálení čarodějnic** (Pod Kaštany)
- 17. 5. Den vína**
- 31. 5.–1. 6. Dětské dny radosti**

Prohlídka Eliášovy dědičné štol

Štola je přístupná veřejnosti po předchozí telefonické domluvě na číslech

+420 776 156 888
+420 723 247 012

Obecní úřad Úsilné

Úřední hodiny

Pondělí a čtvrtek
9:00–12:00, 13:00–17:00

Obecní knihovna Úsilné

Výpůjční doba knihovny

Pondělí 17:00–19:00

Hospůdka u Zdeničky

Otevřeno každý pátek od 17 h.

*Přejeme vám všem krásné Vánoce, pevné zdraví
a vždy jen příjemná překvapení v novém roce 2025.*